

Sebrané spisy
Věnované Huňáčka
dříve Dolejšě

VI

Tak jsem byl
bolsěvikem!

Naložil jsem si sám.

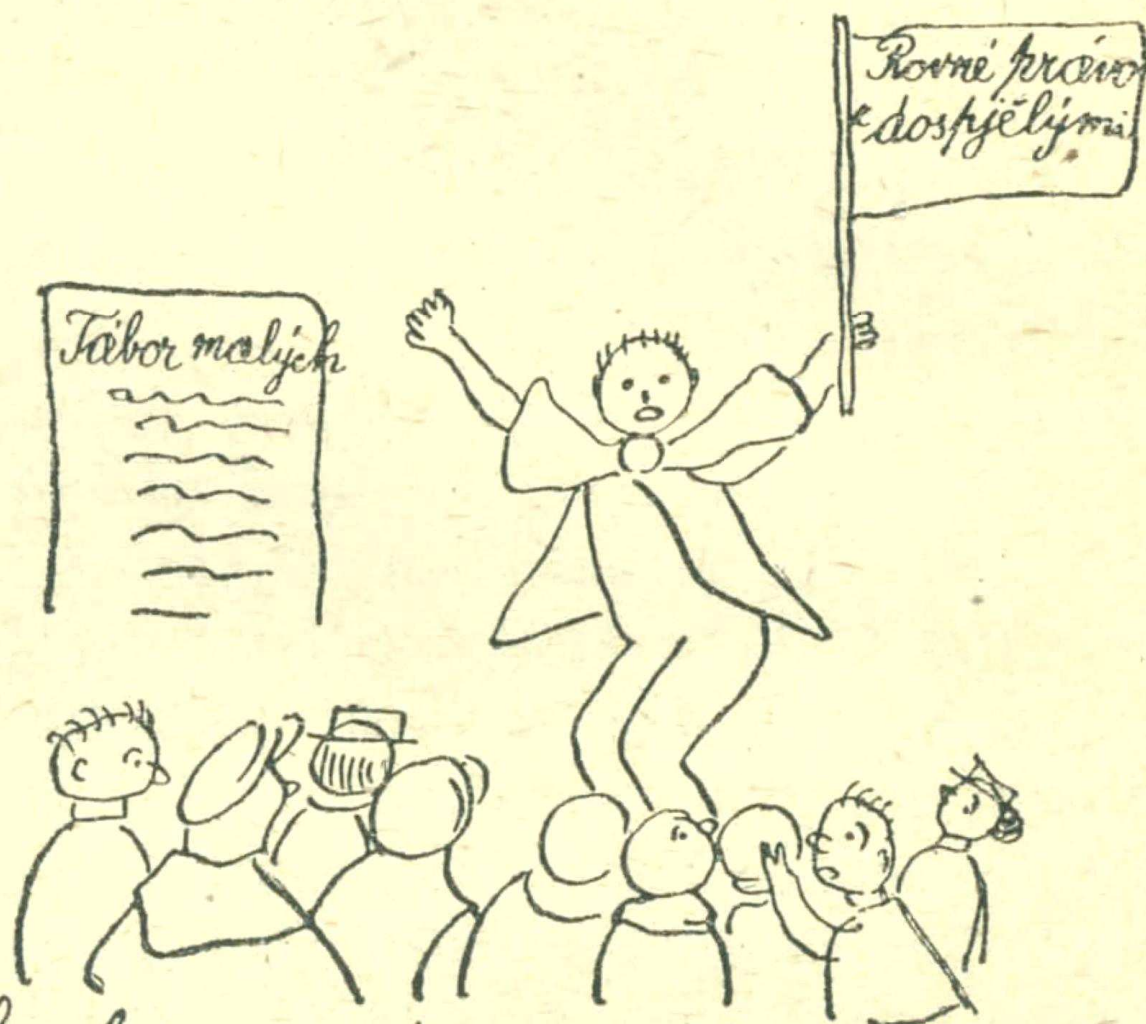
Jak jsem byl bolševikem.

R. 1920.

Bolševictví, které zachvátilo Rusko, Německo a Maďáři, tato moderní válečná nemoc, dotkla se i mne.

Jak se to stalo? Docela prostě. Vycítil jsem, že se v poslední době pro samé události, volby, daně atd. na mne jaksi zapomíná, což je pro literáta to nejhorší, co ho může potkat, a proto jsem chtěl na sebe upozornit. Být vlastencem, to už začíná být všeobecným, člověk se snadno ztratí mezi těmi ostatními, a proto jsem věděl, že se něco musí stát. Dlouho jsem usilovně přemýšlel a konečně jsem si řekl: Staneš se bolševikem! Zavedeš bolševictví tam, kam už dávno patří, do řad nejmladších, dáš bolševictví těm, kteří jsou mezi slabými nejslabší, mezi postiženými nejpostiženější, mezi odstrkovanými nejodstrkovanějšími, zavedeš bolševictví mezi děti. Svět musí říci:

Venouš Huňáček, dříve Dolejš, byl první, který měl odvahu pozvednouti vysoko rudý prapor bolševictví mezi mládež a zvolat: „Děti dětem!“

mluvil jsem líp než Miša...

Především napsal jsem plamennou báseň: „Náš prapor rudý je...“, kterou zde čtenářstvu předkládám:

Náš prapor rudý je
a rudě vláti musí,

ten český nynější
na dva roztrhnem kusy. •

Část rudou v nadšení
si osvojíme rychle,
tu bílou nanejvýš
užijem na šnuptychle!

My světu dokážem,
že odvážní jsme smělci,
my malí postavou,
však odvahou jsme velcí!

Dost máme útisků
od rodičů i pánů,
nás neztišíte víc
panákem z marcipánu!

Krev bouří vzpěněná
a touhou planou zraky,
co mají dospělí,
my děti chceme taky!

A byť se proti nám
i celičkový svět shlukne,
když velcí povolí,
tož jistě žádný kluk ne!

Je konec otroctví,
 nám doba svitne slunná,
 ať žije svoboda!
 Ať žije slavný Muňa!
 Náš prapor zvítězí
 a rudě vláti musí!
 Kdož budou proti nám,
 těm půjdem na funusy!

Tuto báseň opsala mi Stázička čtyřicetkrát na čisto a hned jsem začal agitovat. Staří, věrní přátelé, s Julou v čele, brzy pochopili nauky bolševictví a za krátko měli jsme tajný spolek, jako kdysi za dob slavného našeho sdružení „Bratrstva černé štruple“.

Pracovali jsme horečně, pořádali tábory i schůze, abychom získali co možno nejvíce přívrženců v domácnostech, ve školách i v učení, a chystali jsme se, že jednoho dne vyhlásíme převrat.

Začali jsme vydávat nový list, komunistické mládeže s titulem: „Krvavé jitro“, v němž ohlásili jsme dospělým kruhům své spravedlivé požadavky, a sice:

Dětem budiž přiznána stejná práva s dospělými, a to doma, ve škole i v učení.

D o m a: Často se stává, že rodiče jdou do divadla nebo do biografu za zábavou a děti nechávají doma. Tato nespravedlivost musí už jednou přestat! Baví-li se rodiče, ať se baví i děti!

Dosavadní rozdělení peněz je v naprostém nesouhlasu s právem a spravedlností. Otec přinese na prvního nebo v sobotu plat a odevzdá jej matce, která s ním volně disponuje. Táže se: Kde je zde rovnoprávnost? Chceme, aby obnos, otcem přinesený, byl svědomitě rozdělen na tolik dílů, kolik je členů domácnosti, děti od 2 roků výše v to počítaje.

V e š k o l e: Nikdo nebudiž nucen k učení. Na konci roku sečtou se pětky a jedničky jednotlivců, načež se stejnoměrně mezi všechny rozdělí.

Školní rok budiž spravedlivě rozdělen: Šest měsíců vyučování, šest měsíců prázdniny.

Ve škole budiž zavedeno hlasovací právo. Jen tehdy může učitel žáka nechat po škole, docílí-li pro to nadpoloviční většinu hlasů. Při rovném počtu hlasů rozhoduje žák, který má být potrestán.

Touže většinou může býti nesympatický učitel vyloučen a nahrazen jiným.

V učení postavili jsme si požadavky formulované v mé knize: „Tajemství tety Klotyldy“.

Z dalších požadavků jmenuji ještě: Ceny cukrářského zboží buďtež o 80% sníženy!

Hlasovací právo do obcí i do Národního Shromáždění!

Dětem buď přiznán týž příděl kuřiva z trafik, jako dospělým. (Na viržinka prozatím nereflktujeme!)

Ponižující název „kluk“ s rozhořčením odmítáme!

Žádáme ministerstvo dětských záležitostí a spravedlivé parlamentní zastoupení!

V divadlech budou dětská představení obden, a to nejen naivní pohádky, nýbrž i opery, operetty a balety. Je to kulturní skandál, že nám dosud nedali jako dětské představení „Za láskou“, „Lulu“ a nic podobného.

Naproti tomu zavazujeme se navzájem, že všechny pamlsky, které doma dostaneme, odevdáme „radě školáků a učňů“, kde budou spravedlivě rozděleny. Kdo by něco zatajil a

snědl sám, s tím bude naloženo jako se zrád-
cem svaté věci.

Nebude-li nám vyhověno a postaví-li se ro-
dičové a mistři proti nám, dovedeme si své
právo vynutit a sáhneme třebaš k násilí. Máme

k dispozici celou řadu prostředků, jichž plně
použijeme.

Tak na příklad:

Budeme kamenovat buržousty v automobi-
lech. Že to dovedeme, dokázali jsme už ne-
jednou našim měšťákům i zástupcům ciziny.

Vyzradíme vše, co se doma mluví. Hádky rodičů budeme vypravovat sousedkám.

Pustíme kanáry z klecí!

Rozladíme piana!

Otevřeme kohouty u vodovodů a ucpeme klosety!

Zastavíme návštěvu školy! (Ovšem až po prázdninách.)

Přestaneme si hrát, čímž zničíme celý průmysl hračkařský!

Polezeme po stromech a budeme se v poloze sedící tahat navzájem za nohy s kopce dolů a uvidíme, jak dlouho to kalhoty vydrží.

V elektrice a na dráze řekneme poctivě, kolik je nám let.

Budeme hrát kopanou na veřejných ulicích, kde je hodně oken a výkladů.

Budeme se koupat i s nasazením vlastního života na zakázaných místech.

Učňové uzenářští prozradí, co se dává do buřtů a do salámů. (Viz dodávky pohodných.)

Pikolové povědí, čím se nacpávají „egyptky“ a s jakým procentem se prodávají.

Praktikanti v obchodech vysvětlí, proč po

stanovených cenách nelezou ven límce, manžety a košile.

Učňové holičtí ztupí všechny břitvy — atd. Zkrátka, jak viděti, byli jsme připraveni k boji s dospělými náležitě a jistě dnes, co tyto

řádky píšu, byla by už prohlášena vláda rad mládeže školní a učňovské, kdyby se bylo nepříhodilo něco, čemu Francouzové říkají: „Žel, že blafám“ nebo tak ňák, čili: hledejte ženu!

Krev žene se mi do tváří hněvem i studem, vzpomenu-li na to!

Čert ví, jakým způsobem, ale nějak se to

stalo, že Tonda Pavláskův dověděl se, jak bolševici pohlížejí na ženskou otázku. A tak jednoho dne poslala mi Stázička lístek s tímto obsahem:

„Milý Venouši! Buď s Bohem! Už se nevidíme! Nehněvej se na svou budoucí ženušku, já za to nemohu, ale když jsi chtěl bolševictví, tak bolševictví! Tonda říkal, že se bolševici dělí o všecko, taky o milenky, a tak si mne teď na pár dní vypůjčil a musím být jeho. Měla jsem tě sice ráda, teď mám Tvého kamaráda!

S bohem navždy!

Stázička.

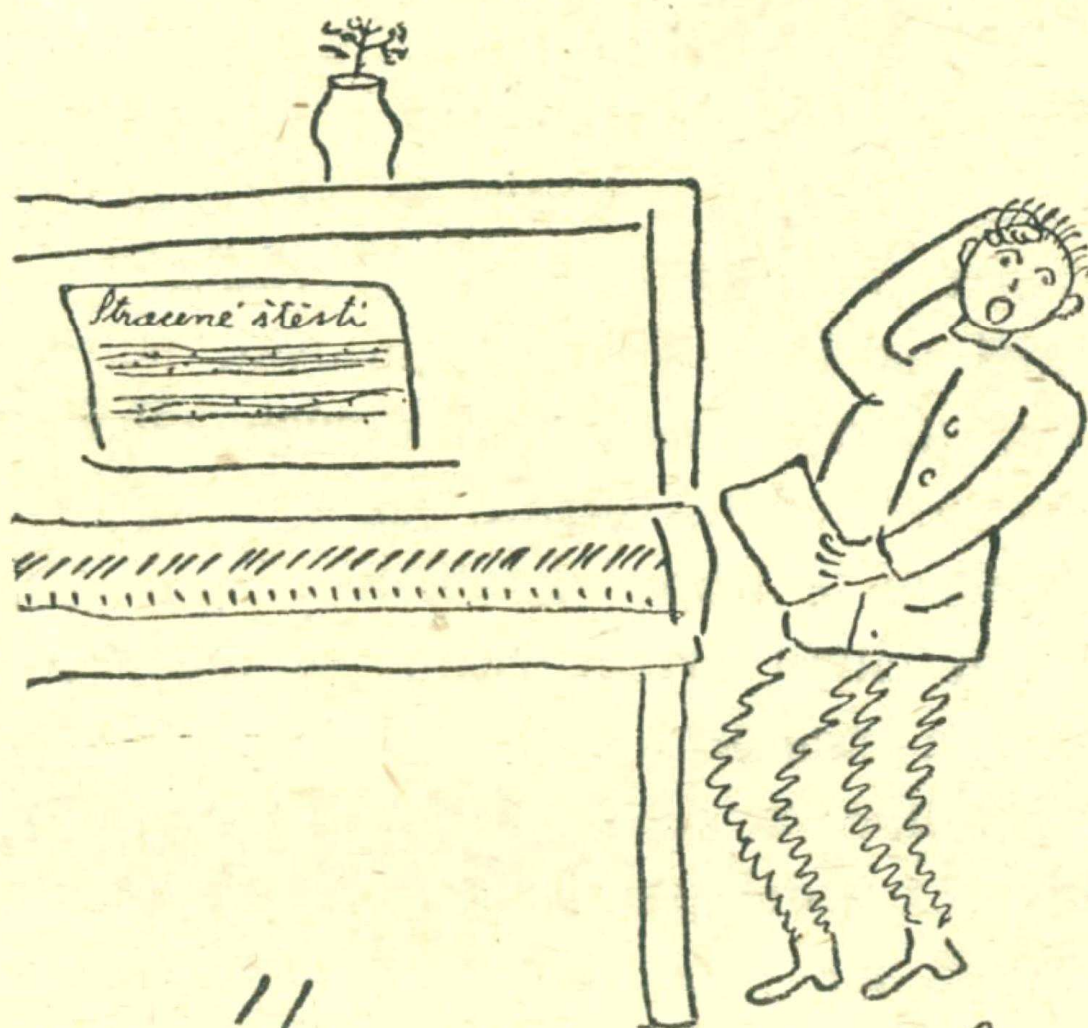
P. S. Na tu letní košili, kterou pro Tebe už tři roky vyšívám, se netěš. Tu dám Tondovi.“

Zpočátku jsem myslel, že je to žert, že Stázička je někde ukrytá a najednou vykřikne: Baf! Ale nestalo se tak a viděl jsem, že je to hrozná skutečnost.

Když se mi ustála roztřesená kolena, letěl jsem jako smyslu zbaven k Voňavkovům. Stázička byla pryč! Byl jsem zdrcen! Falešnice! Zapomněla na přísahy i na to, když říkala: Jsem jenom tvoje! a teď sedí někde v parku s Tondou, nebo už zase s nějakým jiným bol-

ševikem — a — nechci domyslit, srdce by mi to utrhlo!

Ještě týž den podal jsem demisi, takže k převratu nedošlo.

||
nostrčásla se mi kolena.

Vinou ženské falše úpí mládež dále podéhem dospělých, ale myslím, že jiskra jednou vzňatá docela neuhaslá a že co nejdříve dojde k výbuchu, který otřese Evropou!

Já však už na to nemyslím, srdce mi krvácí a vzpomínám na ni...!

Stázička se vrátila.

R. 1920.

K předešlé kapitole dodávám, že už je všeck. v pořádku. Stázička se ke mně vrátila!

Nechtěl jsem se o tom zmiňovat, neboť co je veřejnosti do našich soukromých záležitostí, ale jsem povinen tak učinit, jak seznáte z krátkého vylíčení té trapné události.

.....

Když jsem uklidnil své rozbouřené srdce, vysvětlila mi ta uličnice, že to byl jen žert, že nikam neodjela, nýbrž, že mne chtěla jen vyvésti z drápů bolševictví, což se jí také, jak známo, úplně podařilo.

shledání...